

РЕШЕНИЕ

№ 8089

гр. София, 21.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 76 състав,
в публично заседание на 29.11.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Пламен Панайотов

при участието на секретаря Снежана Тодорова, като разгледа дело номер **186** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по чл. 215 от Закона за устройство на територията във връзка с чл. 126 и сл. от Административно процесуалния кодекс.

Образувано е по жалбата на Х. А. Т. против Заповед №РА – 3- -886/11.11.2021г., издадена от главния архитект на Столична община за премахване на незаконен строеж - „полумасивна жилищна сграда „, находящ се в дъното на поземлен имот с идентификатор 68134.503.633 по кадастрална карта и по кадастралните регистри , одобрени със Заповед №ЗД- 18-53/23.11.2011г. на изпълнителен директор на АГКК, УПИ II-632,633,кв.24 по плана на [населено място] , местност „Б. „ с административен адрес [населено място] ,[жк], [улица], район „С. , СО .

Жалбоподателката чрез адв. З. развива съображения за незаконосъобразност на обжалваната заповед поради съществени нарушения на административно производствените правила и материалния закон. Сочи, че актът не е достатъчно мотивиран, не били посочени относими факти и обстоятелства, не е назначена експертиза на имота. Моли да бъде отменена заповедта.Допълнително в писмената защита се позовава на търпимост. Претендира разноски по чл.38 , ал.2 от Закона за адвокатурата.

Ответникът- Главен архитект на Столична община в придружителното писмо, в с.з. чрез процесуалния си представител и в писмени бележки оспорва жалбата и моли да се отхвърли. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Заинтересованите страни : адвокат С. Й. Г. от АК – [населено място] особен представител на заинтересованите страни Е. Т. Х.,Т. Х. А., И. И. М. ,Д. И. И., К. И. И.

и В. И. Т. изразява становище по основателност на жалбата. Излага мотиви за нарушение на процесуалните правила и на материалния закон.

Останалите заинтересовани страни не вземат отношение и не изпращат представител. СГП редовна призована не изпраща представител и не взема становище.

Административен съд София-град, като взе предвид доводите и възраженията на страните и прецени доказателствата по делото, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

При извършена проверка от длъжностни лица при отдел „УТСК“ към СО, район С. с констативен акт № РСР20-ВК08-1747/ 17.02.2021г (т.1 „л.20 и сл.) съставен по реда на 225а, ал.2 ЗУТ е установен незаконен строеж „Полумасивна едноетажна сграда“, находящ се в дъното на поземлен имот с идентификатор 68134.503.633 по кадастралната карта и кадастралните регистри одобрени със заповед № РА - 18- 53/23.11.2011г. на изпълнителен директор на АГКК, У ПИ 11-632,633, кв. 24 по плана на [населено място], местност: „Б.“, с административен адрес: [населено място],[жк], [улица], №11 А, район „С.“, СО. Констатирано е, че строежът е изграден без одобрени инвестиционни проекти и без разрешение за строеж, същият е 5 категория съгласно чл.137, ал.1, т.5 от ЗУТ. Съгласно становище № РС21-ВК66-210/11.02.2021г. на Главен архитект на СО – район „С.“ е констатирано е, че не е търпим по см. § 16, ал.1 от ПР на ЗУТ и § 127 от ПЗР към ЗИД на ЗУТ. Строежът е с правоъгълна форма с приблизителни размери в план 7,70Х6,60 м (застроена площ около 50,8м2) и височина от 2.70м до 3.50м. Изграден е от тухлена зидария без стоманобетонен скелет. Зидарията е компрометирана, иззидана е от различни по вид тухли, без да е спазена определен вид превръзка. Покривната конструкция е дървена, едноскатна, на места покрита с керемиди, а на други - с подръчни материали. Строежът е захранен с ел. енергия и вода. Гореописаната сграда частично съвпада с нанесената в кадастралната карта сграда с идентификатор 68134.503.633.3. По данни на собствениците на имота, строежът е изпълнен около 1960г. от предходни собственици и е представлявал двуетажна сграда. През 2008г. е възникнал пожар, вторият етаж от сградата е изгорял и премахнат, след което г-жа Х. Т. е изградила част от разрушените зидове при пожара и изпълнила нова покривна конструкция над останалия първи етаж. Строежът е извършен без одобрени инвестиционни проекти и без издадено разрешение за строеж.

Видно от протокол от 16.03.2021г. /т.1,л.40 и сл./ съставения констативен акт е съобщен по реда на §4 от ДР на ЗУТ . Видно от констативен протокол от 14.04.2021г./т.1,л.122/ срещу констативен акт № РСР20-ВК08-1747/ 17.02.2021г. не са постъпили възражения.

Въз основа на съставения констативен акт е издадена оспорената в настоящото производство Заповед №РА – 3- -886/11.11.2021г., издадена от главния архитект на Столична община за премахване на незаконен строеж - „полумасивна жилищна сграда „, находящ се в дъното на поземлен имот с идентификатор 68134.503.633 по кадастрална карта и по кадастралните регистри , одобрени със Заповед №ЗД-18-53/23.11.2011г. на изпълнителен директор на АГКК, УПИ П-632,633,кв.24 по плана на [населено място] , местност „Б. „, с административен адрес [населено място] ,[жк], [улица], район „С. „, СО . Заповед №РА – 3- 886/11.11.2021г., издадена от главния архитект на Столична община е връчена на жалбоподателката на 15.12.2021г. , а жалбата срещу нея е подадена до АССГ на 29.12.2021г.

По делото е изслушана СТЕ чиито фактически констатации съдът кредитира като

обективно и компетентно дадени и ще коментира по-долу при излагане на правните изводи.

При горната фактическа обстановка, установена въз основа на всички събрани по делото доказателства, съдът прави следните правни изводи:

Съдът, в резултат на извършената служебна проверка в изпълнение чл.168 АПК относно законосъобразността на оспорения административен акт, по отношение на всички основания, посочени в чл. 146 от АПК, установи следното:

По силата на чл. 225а, ал. 1 от ЗУТ кметът на общината или упълномощено от него длъжностно лице издава заповед за премахване на строежи от четвърта до шеста категория, незаконни по смисъла на чл. 225, ал. 2, или на части от тях. Кои строежи са незаконни е определено в ал. 2 на чл.225 от ЗУТ. Съгласно т. 2, послужила като правно основание за издаване на оспорената заповед, незаконни са строежите, които са извършени без одобрени инвестиционни проекти и/или без разрешение за строеж. Заповедта се издава въз основа на констативен акт, съставен от служителите по чл.223 ал.2 от ЗУТ .

Заповедта е издадена от компетентен орган- Главен архитект на Столична община. Компетентността на органа произтича от разпоредбата на чл.225а, ал.1 от ЗУТ /Нов-ДВ, бр.82/2012 г., в сила от 26.11.2012 г./ и Заповеди № СОА17 РД09-622 от 19.06.2017 г. , № СОА 19 - РД09-934/ 1.07.2019г (т.1.47), № СОА21-РД09-455/22.03.2021г. с която кметът на Столична община е делегирал правомощието си за издаване на заповеди за премахване незаконни строежи по см. чл.225, ал.2 от ЗУТ на главния архитект на СО. Тоест, оспорената заповед е издадена при наличието на надлежно предоставяне на функции по ЗУТ.

Оспорената заповед е издадена в законоустановена писмена форма, посочен е издателят на заповедта, адресат, строежа по отношение на който е наредено премахване, индивидуализиран е имота, в който е извършено строителството. При издаването ѝ са спазени специалните административно-производствени правила по ЗУТ. Заповедта е издадена съобразно разпоредбата на чл. 225а, ал. 2 от ЗУТ въз основа на констативен акт. Компетентни съгласно чл. 225а, ал. 2 връзка с чл.223 ал.2 от ЗУТ са и лицата, издали констативния акт. Жалбоподателят се е възползвал от възможността да подаде възражение съгласно чл.225а ал.2 от ЗУТ.

От описаната по-горе подробно фактическа обстановка, свързана с издаването на заповедта е видно, че административният орган е спазил специфичната, предвидена в чл. 225а, ал. 2 от ЗУТ процедурата по констатиране на незаконно строителство.

Противно на доводите на жалбоподателя, съдът намира, че обжалваната заповед е мотивирана, съдържа фактически и правни основания за издаването ѝ между които е налице тъждественост.

По повод възражението на жалбоподателката, че не се касае за незаконно строителство, а се касае за извършване на укрепителни монтажни работи, които тя е извършила с цел укрепване на къщата си, след възникнал пожар, за които строително монтажни действия не е необходимо разрешение за строеж, тъй като извършените СМР не нанасят съществена промяна в строително техническите характеристики на строежа, както и не променят неговата конструкция.

Конструктивната категоризация на сградите е: Полумасивни, Масивни и Паянтови. Единственото формално определение на вида на конструкцията в българското законодателство се съдържа в описанието на условните знаци за кадастрални планове на населените места и незастроените територии, издадено от Министерство на

териториалното развитие и строителството през 1993г. Освен по-горе казаното, категоризацията: масивни, полумасивни и паянтови сгради описва използвани материали и технологии прилагани в строителството. Полумасивни са постройките с външни носещи тухлени стени с дебелина на стените най-малко една тухла или каменна зидария с дебелина най-малко 45 см на глинен или варов разтвор и вътрешни носещи паянтови стени (същите са с дървен скелет и пълнеж). Масивни са сградите с външни и вътрешни носещи стени с дебелина най-малко една тухла или каменна зидария с дебелина най-малко 45см на варов или глинен разтвор. Масивните сгради могат да бъдат изцяло или частично с подова конструкция с дървен гредоред, железни греди, монолитни или сглобяеми елементи. Подвид масивни сгради са тези със стоманобетонни конструкции. Те са с носещи външни и вътрешни стени и стоманобетонна подова конструкция. Към този вид сгради се отнасят и тези от едропанелното строителство. От казаното следва, че процесната сграда не спада към Паянтовите. Тя е масивна тъй като вътрешните стени не са паянтови, а са иззидани плътно от единични тухли.

Тухлите за зидане, които масово са използвани у нас в края на 50те години на миналия век са: Керамични - единични или четворки, Силикатни и Декоративни. Процесната сграда е иззидана с единични керамични тухли. СТЕ не видя по оглед-обследването на зидарията да са използвани четворки или декоративни керамични тухли - последното е документирано и на снимковия материал публикуван в Приложение. За да стане зида здрав се спазва следното правило: Вертикалните фуги на два реда лежащи един над друг, не бива да съвпадат, за това те се разминават с 14 или по-добре с 1/4 тухла. Зидарят, който е изпълнил зидарията на процесната сграда, е разминавал тухлите по редове (съществуват тухлени превръзки), но не е спазил изискването тухлите да са наредени плътно една до друга т.е. фугите между някои от тях на места по зидарията са големи, в тях има разтвор, но е трябвало с натиск да се минимизира размера на фугата в процеса на зидане - по този начин се влияе на здравината на зида. Освен това някои от редовете не са отвесирани. Поради изтъкнатите причини Х. А. Т. се е постарала да извърши допълнително укрепване на зидарията чрез външно измазване (измазана е частично - само челната фасада на сградата) извътрешно изцяло в жилищните помещения. При извършения оглед-обследване, СТЕ констатира, че покривната конструкция е изпълнена от стари греди и дъски, които от атмосферните въздействия са претърпяли промяна на цвета на дървесината (петна и посивяване), както и леки измътания вследствие на съсъхвателни процеси и малки пукнатини т.е. такива промени, които са резултат от дълговременна експлоатация на покривната конструкция на открито.

Съгласно ЗУТ Чл.147 (Доп. - ДВ, бр. 65 от 2003г.) Не се изисква одобряване на инвестиционни проекти за издаване на разрешение за строеж за:

1) (изм. - ДВ, бр. 65 от 2003г., изм. - ДВ, бр. 25 от 2019г. изм. - ДВ, бр. 16 от 2021 г.) постройките на допълващото застрояване, с изключение на постройките, предназначени за производство, обществено обслужване или търговия и постройките по чл. 151, ал.1;

3) (отм. - ДВ, бр. 101 от 2015г., нова - ДВ, бр. 16 от 2021 г.) реконструкция или основен ремонт на покриви на сгради, разположени в имоти - частна собственост, отредени за ниско жилищно застрояване, без изграждане на нови стоманобетонни плочи, без промяна на височината и предназначението на подпоковното пространство:

Съгласно ЗУТ: Допълващото застрояване в урегулирани поземлени имоти се състои от спомагателни, обслужващи, стопански и второстепенни постройки към сградите на основното застрояване и се разрешава в съответствие с предвиданията на ПУП; Постройките на допълващото застрояване не могат да се разполагат на уличната регулационна линия - изключенията са гаражи, работилници и обекти за търговия и услуги;

Съгласно ЗУТ: Чл. 46.

1) (Доп. - ДВ, бр. 65 от 2003 г., изм. - ДВ, бр. 16 от 2021 г.) Второстепенни постройки на допълващото застрояване (летни кухни и леки постройки за отоплителни материали и инвентар, кладенци, чешми, водоплътни изгребни ями и временни тоалетни) могат да се изграждат в урегулирани поземлени имоти за ниско жилищно или за вилно застрояване.

2) (Доп. - ДВ, бр. 65 от 2003 г.) Второстепенните постройки на допълващото застрояване са с височина до 2.5 м над прилежащия терен и до 3 м до най- високата част на покрива. Когато постройките се разполагат на вътрешната граница на урегулирания поземлен имот, най-високата част на покрива при калканната стена може да има височина до 3.6м.

С оглед отразените характеристики на строежа и описанието му в констативния акт представляващ официален писмен документ, съставен в изискуемата от закона форма от длъжностни лица в рамките на тяхната компетентност, ползващ се с обвързваща доказателствена сила съдът прави извод, че се касае за строеж от V категория, строеж от допълващото застрояване по см. на чл. 137 ал.1 т.5, б. „в“ от ЗУТ. За пристройката важи разрешителния режим по ЗУТ, а премахването е по реда на чл. 225а от ЗУТ, когато е незаконен по смисъла на чл. 225, ал. 2 от ЗУТ.

Между страните не се спори по фактите, а и от доказателствата безспорно се установява, че няма одобрени инвестиционни проекти и издадено разрешение за строеж за процесната пристройка. Обективния факт на липса на изискуемите строителни книжа е достатъчно основание да се приеме, че е налице незаконен строеж по см. на чл. 225, ал. 2, т. 2 ЗУТ.

Процесната едноетажна постройка намираща се в [населено място],[жк], [улица], №11А е изградена от единични тухли и е монолитна конструкция. При изграждането на зидарията е използвана „зидарска превръзка“, както между единичните тухли по редове, така и между стените (външни и преградни - вътрешни). Съгласно цитиранания текст в Заповед № РА - 30 - 886/11. 11. 2021 г. в т.В от „Констативно-съобразителната част“ на експертизата, - По данни на собствениците на имота, строежът е изпълнен около 1960г. от предходни собственици и е предствлявал двуетажна сграда. През 2008г. е възникнал пожар, вторият етаж от сградата е изгорял и премахнат.

Вещото лице прави извода, че вероятно сградата е била построена около 1960г. По преценка на СТЕ, техническото състояние на едноетажната процесна сграда е добро. Процесната сграда не е нов строеж и извършеното частично измазване на челната фасада и вътрешното измазване на жилищните помещения, повлияват допълнително върху укрепването на зидарията, а така също и върху изолацията от атмосферните условия.

В кредитираното от съда заключение на вещото следва , че за процесната сграда не се изисква одобряване на инвестиционни проекти за издаване на разрешение за строеж на постройките на допълващото застрояване ,не се изисква одобряване на

инвестиционни проекти за издаване на разрешение за строеж при реконструкция или основен ремонт на покриви на сгради, разположени в имоти - частна собственост, отредени за ниско жилищно застрояване, без изграждане на нови стоманобетонни плочи, без промяна на височината и предназначението на подпокривното пространство. Процесната сграда не е разположена на уличната регулационна линия. Когато постройките се разполагат на вътрешната граница на урегулирания поземлен имот, най-високата част на покрива при калканната стена може да има височина до 3,60 м - виж т.К; Процесната сграда е разположена на вътрешната граница на урегулирания поземлен имот и има най-голяма височина 3,50 м. Второстепенни постройки на допълващото застрояване (летни кухни и леки постройки) могат да се изграждат в урегулирани поземлени имоти за ниско жилищно или за вилно застрояване. Сграда не е полумасивна, а е масивна. Според вещото лице сградата би могла да попадне в хипотезата на §127 или §16 от ЗУТ съгласно точки L и M т.е. сградата да бъде изследвана за търпимост от компетентен орган (инженер конструктор), който да издаде необходимото удостоверение за търпимост.

Независимо, че е налице становище за неприложимост на § 16 ал.1 от ПР на ЗУТ за процесната пристройка, то предвид че производствата по издаване на заповед за премахване на незаконен строеж и издаване на удостоверение са отделни, то при съдебно оспорване на заповедта за премахване на незаконен строеж подлежат на самостоятелна проверка фактическите основания, възприети от органа. В производството по установяване и премахване на незаконен строеж, административният орган е длъжен да изследва и търпимостта на строежа по § 16 и § 127, ал. 1 ПЗР на ЗУТ, тъй като при установяване на такава, строежът не подлежи "на премахване и забрана за ползване". § 16, ал. 1 ПР ЗУТ и § 127, ал. 1 ПЗР ЗИД ЗУТ регламентират условията за издаване на удостоверение за търпимост за строежи, за които няма строителни книжа - незаконни строежи. Статутът на търпимост на строеж възниква по силата на закона при наличието на нормативно установени кумулативни условия и не го приравнява на законен, а само на неподлежащ на премахване и забрана ползването на основание неговата незаконност. В тази връзка се съобразява установената съдебна практика за неотноситимост на отказа за издаване удостоверение за търпимост в производството по установяване и премахване на незаконния строеж - удостоверението за търпимост няма обвързващо действие за органа по чл. 225 и чл. 225а от ЗУТ, тъй като закона му е придал удостоверителен характер и само по отношение на "прехвърлителна сделка" в разпоредбите на § 16, ал. 1, предл. второ и § 127, ал. 1, предл. второ ПР на ЗУТ. Посоченото потвърждава самостоятелност на двете административни производства - преценката на двата различни компетентни органа обосновава издаване на акт от всеки поотделно, макар и въз основа на идентична фактическа установеност /за разлика от обусловеността на производството по установяване на

незаконен строеж от процедурата по узаконяване, при отграничение от изключението в случай, когато производството по узаконяване е започнало преди издаване на заповед за премахване на незаконен строеж или при висящо производство в административна или в съдебна фаза по оспорване на заповедта - евентуално приключване на административното производство по узаконяване с положителен акт отрича възможност за издаване на заповед по чл. 225 респ.чл. 225а ЗУТ.

Търпимостта притежава правоизключващо премахването действие, поради което в тежест на адресата на заповедта, който е заинтересован от отмяната на заповедта е доказването ѝ.

По изложените по-горе мотиви съдът приема за период на изграждане на постройката около 1960г. При това установяване, приложимата правна норма за търпимост на строежа е § 16, ал.1 от ПЗР на ЗУТ, тоест спорът е очертан от разрешаването на въпроса, дали строежът е търпим по см. на § 16, ал.1 ПЗР на ЗУТ, а именно – да е бил допустим по действащите подробни градоустройствени планове и по правилата и нормативите, действали по време на извършването му или съгласно този закон. При наличието на тези предпоставки строежът е търпим и не подлежи на премахване и забрана за ползване, като може да бъде предмет на прехвърлителна сделка след представяне на удостоверение от органите, които са овластени да одобряват съответните инвестиционни проекти.

От фактическите установявания на вещото лице следва извод, че процесната постройка е била допустима по действащите подробни градоустройствени планове и по правилата и нормативите, действали по време на извършването ѝ, тоест налице е първата алтернативно предвидена предпоставка по § 16 от ПЗР на ЗУТ обуславяща търпимост на строежа.

При това положение не е необходимо изследване втората алтернатива по § 16 от ПЗР на ЗУТ. Строежът, предмет на оспорената заповед отговаря на предпоставките за приложение на § 16, ал.1 от ПР на ЗУТ. Приложима е хипотезата на § 16, ал. 1 от ПЗР на ЗУТ. Следователно процесният незаконен строеж може да се ползва от режима на търпимост по ЗУТ, поради което не подлежи на премахване. Обжалваната по делото заповед се явява незаконосъобразна и като такава следва да бъде отменена.

В допълнение съдът приема, че премахването на процесната постройка се явява непропорционално на преследваната цел на приложения Закон за устройство на територията за премахване на незаконен строеж и в този смисъл е налице несъразмерност по смисъла на чл. 6, ал. 5 от АПК. Не се спори, че същата представлява единственото жилище на

жалбоподателката, което ползва и обитава. От съществено значение за правилното решаване на спора е дали с разпореденото премахване е налице нарушение на принципа на съразмерност по чл. 6 АПК, с оглед преценка за пропорционалност на мярката, отчитайки баланса между личния интерес от запазване на постройката и обществения такъв от премахването ѝ. Пропорционалността на мярката се преценява на базата на всички данни за конкуренция между лични и обществени интереси, като същата не може да засяга права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която тя се налага. В тази връзка и с оглед разпоредбата на чл. 40, ал. 1 ЗУТ, премахването на санитарния възел, обслужващ единственото жилище на жалбоподателката ще доведе до лишаване от възможност за ползването му. Премахването на незаконния строеж /представляващ единствена баня с тоалетна към жилището/ ще се яви в противоречие с принципа за съразмерност, залегнал в чл. 6 от АПК, който поставя императив административният акт и неговото изпълнение да не засягат права и законни интереси в по-голяма степен от най-необходимото за целта за която се издава акта. Без съмнение заповедта за премахване на незаконен строеж представлява намеса в правата на оспорващата по чл. 8, ал. 1 от ЕКЗПЧОС и чл. 17, ал. 3 вр. чл. 33 от Конституцията на Република България за неприкосновеността на частната собственост и жилището ѝ. Именно в този аспект е установено и трайното разбиране в практиката на ЕСПЧ, че във всеки конкретен случай се дължи проверка дали една такава намеса е "допустима" и преценка дали е "необходима в едно демократично общество". Тук следва да се отбележи, че проверка за пропорционалност се дължи служебно без да са нужни изрични възражения в тази насока. По отношение на "допустимостта на намесата" като принудителна мярка, както ясно е посочено и в текста на чл. 8, ал. 2 от ЕКЗПЧОС, са релевантни обстоятелствата дали тя е предвидена в закона. Като продължение на тази проверка е необходимо да се установи дали намесата е съответна на целта на закона, т.е. да не представлява превратно упражняване на власт чрез позволени средства за постигане на правно запретен резултат. Установи се безспорно, че постройката е търпим строеж. Настоящият състав на съда намира, че съществуването на процесното строителство не се явява в такава степен на интензивно противоречие с установения ред на държавно управление, че да е оправдано премахването му с риск жалбоподателката да не може да ползва единственото си жилище, което обитава и понастоящем. Това обстоятелството е основание за запазването ѝ. В този смисъл, съдът приема, че процесната заповед и нейното изпълнение засягат правата и

законните интереси на жалбоподателката, респ. правото на упражняване на собствеността, в по-голяма степен от целта - да се премахне незаконен строеж, в нарушение нормата на чл. 6, ал. 2 от АПК. / В този смисъл Р № 4547 ОТ 16.04.2020 Г. ПО АДМ. Д. № 11693/2019 Г., II ОТД. НА ВАС, Р № 8109 ОТ 24.06.2020 Г. ПО АДМ. Д. № 712/2020 Г., II ОТД. НА ВАС и др/. По тези съображения и с оглед спецификите на настоящия казус съдът намира, че премахването на процесния незаконен строеж е недопустимо, както и непропорционално на преследваната от закона цел. Оспореният административен акт се явява и издаден в противоречие с принципа за съразмерност по чл. 6 от АПК, принципа за неприкосновеност на частната собственост - чл. 17, ал. 3 вр., ал. 5 от Конституцията на Република България и принципа за неприкосновеност на дома - чл. 8, ал. 1 от ЕКЗПЧОС, поради което е незаконосъобразен и подлежащ на отмяна.

Относно разноските: С оглед изхода на спора и по арг. от чл.143 ал.1 от АПК, на жалбоподателката се дължат разноски.

По делото жалбоподателката е освободена от заплащането на държавна такса , възнаграждения за назначения особен представител на заинтересованите страни и възнаграждения за вещото лице за назначената експертиза. От процесуалния представител на жалбоподателката е поискано присъждане на адвокатско възнаграждение за оказана правна помощ при условията на чл. 38, ал. 1, т. 2 от ЗАдв., за което е представен договор, сключен при горните условия. Предвид изхода на делото съобразно разпоредбата на чл. 143, ал. 1 от АПК на жалбоподателят се дължат разноските за производството, държавните такси и възнаграждението на един адвокат, ако жалбоподателят е имал такъв. Искането следва да бъде оставено без уважение защото към момента когато е направил искането адвокат Б. С. З. № [ЕГН] е бил лишен от права за шест месеца, считано от 4.08.2023г. /ДВ67/2023г..

С оглед гореизложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Заповед №РА – 3- -886/11.11.2021г., издадена от главния архитект на Столична община за премахване на незаконен строеж - „полумасивна жилищна сграда „, находящ се в дъното на поземлен имот с идентификатор 68134.503.633 по кадастрална карта и по кадастралните регистри , одобрени със Заповед №ЗД- 18-53/23.11.2011г. на изпълнителен директор на АГКК, УПИ II-632,633,кв.24 по плана на [населено място] , местност „Б. „, с административен адрес [населено място] ,[жк], [улица], район „С. , СО. Решението подлежи на касационно

обжалване пред ВАС в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: